

... alebo o priateľstve, počúvaní, úcte, rešpekte, pravde – prasto o láske k blížnemu.

BOŽIE SLOVO:

(Mt 8, 5-8)

Čítanie zo sv. evanjelia podľa Matúša: *Keď potom Ježiš vošiel do Kafarnauma, pristúpil k nemu stotník s prosbou: ⁶ "Pane, sluha mi leží doma ochrnutý a hrozne trpí." ⁷ On mu povedal: "Prídem a uzdravím ho." ⁸ Stotník mu odpovedal: "Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu, ale povedz iba slovo a môj sluha ozdravie. Počuli sme Božie slovo.*

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, katechézy / úvahy č.: 375, 20, 24, 26, 27, 28)

„Ak Cirkev túži zažiť hlbokú misijnú obnovu, je tu jedna forma ohlasovania, ktorá sa nás všetkých týka ako každodenná úloha. Je to sprostredkovanie evanjelia osobám, s ktorými sa stýkame, najbližším, ako aj neznámym. Je to neformálne ohlasovanie, ktoré možno uskutočniť počas rozhovoru; ohlasovanie, aké robí misionár, keď príde k niekomu na návštevu. Byť učeníkom znamená byť stále pripravený prinášať druhým Ježišovu lásku – a to sa môže uskutočniť na akomkoľvek mieste, na ceste, na námestí, v práci, na ulici,“ (EG 127), načína pápež týmito slovami evanjelizáciu, ktorá je považovaná za najúčinnjšiu – vlastne v skutočnosti jedinú skutočne účinnú – a tou je evanjelizácia od osoby k osobe, alebo zvaná aj *vzťahová*, pretože jej základom je vzťah medzi nami a druhým.

Už sme tu spomínali a znova zopakujeme výsledky sociologického výskumu, ktorý dospel k záveru, že „doktrína hrá až druhoradú úlohu pri prvotnom rozhodnutí obrátiť sa. Aby ste niekoho obrátili, musíte byť, alebo stať sa jeho blízkym a dôverným priateľom“ (Rodney Stark). Toto isté zistenie nachádzame aj inde, napríklad „Hnutie pre rast Cirkvi založilo výskumný ústav na hodnotenie rôznych evanjelizačných metód a podporovalo tvorbu nových prístupov, ktoré prispievali k obnove a rozvoju kresťanských spoločností. Snažili sa za pomoci nástrojov sociológie overiť hodnotu a účinnosť rôznych evanjelizačných metód. Rýchlo sa prišlo na to, že najplodnejšou metódou bola *vzťahová evanjelizácia alebo evanjelizácia oikos*, [čiže okolia] (friendship factor [faktor priateľstva])“ (Páter Piergiorgio Perini, zakladateľ systému *Farských evanjelizačných buniek*). Teraz na toto isté prosté zistenie poukazuje aj pápež.

Základom každej evanjelizácie je *vzťah* a základom vzťahu je *záujem* o druhého človeka – a začiatkom *záujmu* je počúvanie. Len si všimnime ten kontrast: Na jednej strane Ježiš z dnešného Evanjelia, ktorý pozorne počúva pohanského stotníka, je ochotný ísť a poslúžiť mu, zaujíma sa o neho. A na druhej strane prístup, ktorý pápež trochu kriticky spomína, kde sa snažíte druhého obrátiť „prostredníctvom určitých stabilných formuliek alebo presných slov, ktoré vyjadrujú absolútne nemeniteľný obsah“ (EG 129) – možno ste to aj sami zažili, keď vás navštívili *Jehovovi svedkovia*: nikdy predtým ste ich nevideli ani nikdy potom, nepočúvali vás, nezaujímali sa o vás, prišli len s jedným, aby vás „pretiahli“ na svoju stranu, či skôr aby si mohli vo svojej organizácii vykázat činnosť v podobe „hodín venovaných zvestovaniu“... Presvedčili vás? Nie, že?

Jean Luc-Moens vo svojej knihe píše: „*Naša odpoveď na túto výzvu [evanjelizovať druhých] musí byť celkom jednoduchá: láska! Milovať tým, že evanjelizujeme, evanjelizovať tým, že milujeme a do hĺbky prežívať svoje povolanie kresťana: svätosť. Tak sa osvedčia ďalšie slová svätého Jána Zlatoústeho: "Nič nie je zbytočnejšie ako kresťan, ktorý sa nestará o spásu druhých... Ak kvas neprekvasí cesto, možno ho nazvať kvasom? Nehovor: Je nie som schopný pohnúť druhými. Ak si kresťan, nie je možné, aby sa okolo teba nič nedialo... Tu ide o podstatu kresťanstva. Tvrdiť: že kresťan nemôže byť užitočný druhému, je rovnako protirečivé, ako upierať slnku schopnosť osvetľovať!"*“ Milovať znamená evanjelizovať – veď ak sa nestaráme o spásu, o večné a trvalé šťastie iného človeka a je nám fuk, ak skončí v Pekle, ako by sme mohli mať v srdci lásku? Ale platí to aj obrátene, že *evanjelizovať znamená milovať* – tak Luc-Moens aj svoju knihu rovno nazval! Evanjelizovať znamená, že druhého človeka *naozaj milujeme*. Záleží nám na ňom. Nie je pre nás len nejaký „objekt evanjelizácie“, ktorý ideme obrátiť, aby sme mali dobrý pocit, že sa „venuujeme apoštolátu“ (alebo si vykázali činnosť ako *Jehovovi svedkovia*). Nie, je to pre nás človek, ktorý nám je drahý a blízky (aj keď on to nemusí zo svojej strany k nám cítiť rovnako) a venujeme sa mu, aj keby to nakoniec žiadne ovocie obrátenia neprinieslo. Prasto, máme ho radi. Záleží nám na ňom. A prinajmenšom toto by mal z našej strany cítiť: úctu a rešpekt. Záujem, čas, ktorý mu venujeme, počúvanie, pochopenie.

Tam potom môže nastúpiť tá *priateľská* forma evanjelizácie, ktorú pápež opisuje: „*Toto ohlasovanie, vždy úctivé a slušné, začína sa osobným dialógom, v ktorom druhá osoba vyjadruje a tlmočí vlastné radosti, nádeje a starosti o svojich blízkych, ako aj mnohé ďalšie veci ukryté v jej srdci. Len po takomto rozhovore je možné ohlásiť Slovo, či už čítaním nejakého úryvku zo Svätého písma, alebo naratívny spôsobom, vždy však pamätajúc na základné poslanstvo hlásania: osobná láska Boha, ktorý sa stal človekom, obetovala seba samu za nás a stále živá nám ponúka svoju spásu i svoje priateľstvo. Je to ohlasovanie, ktoré sa koná s pokorným postojom svedectva toho, kto sa stále vie učiť; vo vedomí, že poslanstvo je také bohaté a hlboké, že nás vždy presahuje. Niekedy je vyjadrené priamym spôsobom, inokedy prostredníctvom osobného svedectva, rozprávania, gesta alebo formy, ktorú sám Duch Svätý dokáže vzbudiť v konkrétnej situácii. Ak sa to zdá rozumné a sú na to vytvorené podmienky [napríklad ten druhý je aspoň formálne veriaci kresťan – pozn. red.], je dobré toto bratské a misionárske stretnutie ukončiť krátkou modlitbou dotýkajúcou sa starostí, ktoré daná*

osoba spomenula. Jasnejšie tak pocíti, že bola vypočutá, že sme jej prosbu posunuli ďalej a že sme jej situáciu vložili do Božích rúk. Vtedy spozná, že Božie slovo sa reálne prihovára jej existencii“ (EG 128).

NA ZAMYSLENIE:

V zásade existujú dve podoby evanjelizácie: *progresívna* a *okamžitá*.

Okamžitá evanjelizácia je „*sprostredkovanie evanjelia osobám ... aj neznámym, ... na akomkoľvek mieste, na ceste, na námestí, v práci, na ulici*“ (EG 127). S týmito ľuďmi budeme spolu možno len chvíľu, hodinku, deň, možno dva. Ale akokoľvek sme si vlastne neznámi, aj na tú chvíľu sa musíme stať tomu druhému blízkymi, vari až priateľmi! To znamená možno premôcť v sebe nechť a lenivosť a vzbudiť v sebe lásku a záujem o tohto človeka. Prekonať ostych a oslovit ho – a najprv počúvať! Počúvať! Až potom hovoriť – s úctou, porozumením, súcitom, ohľaduplne. Nie kritizovať, poučať, presvedčať – ale vydať *svedectvo*, nie umelo, ale ako podelenie sa s tým, ako podobné veci žijeme my, aké miesto v nich má Živý Kristus, čo sme s Ním my sami osobne zažili a ako On v tomto všetkom koná a mení a zmenil naše životy.

Progresívna evanjelizácia sa týka nášho *oikosu*, čiže okolia: *rodina, susedia, priatelia, kolegovia*. Zhruba 15-20 ľudí, s ktorými reálne trávime najviac času. Aj tam to funguje rovnako – akurát že na tú prvú časť, *spriatelenie sa s nimi*, máme viac času a môžeme ísť do väčšej hĺbky, prejaviť lásku nielen vypočutím či nejakým skutkom pomoci, ale vytrvalou službou, blízkosťou, oporou, modlitbou a obetou. A takisto máme viac času aj na *svedectvo*, sprvu naozaj tým, čím sme, ako *svetlo sveta* a *sol' zeme* a potom aj slovom, ktorým vlastne už len *komentujeme* to, čo na nás vidia a svedčíme o Zdroji toho všetkého, ktorým je Kristus. Musí to byť ale podané zrozumiteľne, „*treba dbať, aby ohlasovanie evanjelia [bolo] vyjadrené vlastnými prostriedkami každej kultúry*“ (EG 129).

OTÁZKY:

< Spíšte si na papier svoj *oikos*. Ako sa môžete týmto ľuďom stať blízkymi? Skúste si zahrať, ako môže také *svedectvo*, plné úcty, rešpektu, ale aj pravdy, vyzerat! Máte s takýmto slovným ohlasovaním skúsenosti? Ako dopadlo? Keď sa na to pozeráte späť – robili ste niekde chybu? Čo by ste po dnešnej lekcii zmenili? >